

Schærning: Jeg tror dog, at Noget af denne Betragtning berøer paa en Misforstaaelse. Det er jo ganske vist, at i det Dieblis, man fastsætter en Skat paa en Grund, paa et Areal o. s. v., saa gaaer man ud fra den Formening, at den saaledes beskattede Gjenstand har en saadan Værdi, frembringer saa meget, at den kan bære en saadan Skat. Men dette er dog meget forskjelligt fra at gaae i den modsatte Retning og sige, at man nu skal undersøge, hvad en saadan Eiendom indbringer aarlig, og da bestemme den Afgift, der skal ydes, ikke efter Areal, men efter den virkelige Indtægt, Eiendommen giver. Den ærede Rigsdagsmand for Hjørring (H. Sage) gik ud paa at fremhæve, at naar man først var kommen til at fastsætte en Skat paa en Grund, et Areal, eller paa en vis fast Gjenstand; og man da derefter vilde begynde at undersøge, om denne Gjenstand virkelig indbringer saa meget, at man kan forsvare at lade den bære en saadan Skat, saa bortfaldd Skattens Natur som Grundskat; man gjorde den da til en Indtægtskat, og det var derfor bedre reent at ophæve Grundskatten, samle disse Indtægters Beløb og beskattede det. Men det Svage ved hele dette System er efter min Mening, at man forlængere er vedbleven at beskattede et Grundlag, der efterhaanden er blevet usikkert og uheldigt; man er kommen til i Lov at binde sig fast til de høje Beløb, hvortil disse Skatter ved en for vidtdeven Vedholden ved det Gamle ere komne. Naar man vilde slaae slike Beløb endelig fast, saa maatte man sætte dem ned og lægge mere paa Indtægten, thi derved vilde man komme til bedre at rette Feilen i Maatrillen. Denne Feil bliver vel mindre fremtrædende for det gamle end for det nye Rigsbenhåvns Vedkommende, idet man med Sandhed kan sige, at de Skatter, som have været paalignede jævnt stigende og paa samme Grundlag i en Række af Aar, lidt efter lidt ere gaaede over i Handelen og repræsenteres i Eiendommens Værdier. Men med de udenbys Eiendomme forholder det sig anderledes. Feilen er begaaet i Loven af 1857, der efter min Mening er en i høi Grad uheldig Beskatningslov; den har opfattet Gjenstandene ganske feilagtig, den har vurderet Grundene

højere, end de vare det, før Loven kom ud, istedetfor at lade Grundene have beholdt deres usforanderlige Skatteværdi, og paa den Maade er Arealskatten voget op og er bleven det kunstige Grundlag for det nye Skattesystem.

Man har overført paa de nye Grunde den samme Byrde, som var lagt paa de gamle Grunde, og derved forholdsvis fordvret Grundene udenfor Byen i Modsetning til Grundene inde i Byen. Jeg henholder mig til, hvad den ærede Minister saa ofte og saa rigtig har sagt, nemlig at det Paalæg, som Grundene i Byen saalænge have båret, lidt efter lidt er gaaet over i Værdien af Eiendommene, saa at det egentlig slet ikke mere er nogen Byrde, hvorunder de lide. Men idet man saaledes udenvidere beskattede de udenbys Grunde, begik man en Feil. Man har betragtet Husene som Noget, der vogede op af Grundene og gav disse en højere Værdi, som man da beskattede; men man har tillige beskattet Husene uden at erindre, at en stor Deel af disse Huse vare byggede iforveien netop under den Forudsætning, at Grundene ikke kom til at bære denne Byrde. Den Feil, man saaledes dengang begik, kunde have været rettet i det Dieblis, man havde arbeidet hen til at lægge Skatten fast paa Bygningen, og da fyldestgjøre Resten ved Hjælp af Indtægtskatten. Det er den Breddelse, man kan gjøre denne Lov, og hvorfor det formeentlig ikke er hensigtsmæssigt at forklaffe den en endelig Charakter. Jeg skal villig indrømme det ærede Medlem for Hjørring, at han har Ret i at sige, at det Naab, man giver de udenbys Grundeiere gennem denne Lov, er overmaade ringe; men det er i den Henseende betegnende, at naar endelig Revisionen i 1862 begynder sit Arbejde, saa maae de, som beskæftige sig dermed, gaae ud fra den gennem dette Votum godtgjorte Betragtning fra Folkethingets Side. Ved nemlig at votere saaledes, som Udvalgets Fleertal har foreslået, kommer man til at udtale, at man vel ikke har kunnet afhjælpe den Ulempe, som bestaaer, men at man ansaae det for sikkert, at en saadan er tilstede. Vi bør derfor votere, saavidt vi i Formen kunne, saaledes, at der ikke kan være mindste Tvivl om vor Mening. Det udtales ofte, at Udtalelserne